

zločinem dokonaného podvodu. Dalšími vývody snaží se stížnost dovoditi, že to, co rozsudek zjistil, nebylo lstivým předstíráním a jednáním. Lstivým předstíráním a jednáním jest však všeliké nepravdivé tvrzení, jehož nepravdivost nelze bez důkladnějšího rozmyslu nebo pátrání ihned seznati a které jest způsobilé, vyvolati nesprávnou představu nebo vzbuditi víru v pravdivost tvrzení u osoby oklamané, zejména tam, kde pátrání v pravidelném obchodním nebo společenském styku není obvyklým. Lstivé předstírání nemusí býti absolutně způsobilým, omyl vyvolati, způsoblost jeho dlužno posuzovati podle okolností případu. Vycházeje z tohoto správného nazírání právem označil nalézací soud zjištěné výroky a jednání obžalovaného za lstivé předstírání a právem dospěl k úsudku, že jím byl M. v omyl uveden. Při tom se podotýká, že uvedení v omyl nevylučuje o sobě možnost, že se poškozený mohl více méně lehce o nesprávnosti údajů pachatelů přesvědčiti. Stížnost jest v právu, pokud uvádí, že není každé nepravdivé tvrzení, nanejvýš při kupu a prodeji dobytka již šalbou podvodnou a že taková tvrzení o vlastnostech dobytčat (jiných vlastnostech) spadají zpravidla jen pod zákon občanský, nesmí se však díti v úmyslu poškozovacím. V souzeném případě soud právě tento úmysl zjistil; přehlížeje zjištění to, není stížnost provedena po zákonu.

Pokud zmateční stížnost Artura F-a vytýká rozsudku rozpor se spisy podle § 281 č. 5 tr. ř., neprovádí zmatek ten po zákonu, neuváděje, která výpověď nebo listina byla v rozsudku nesprávně citována, pouhý poukaz na spisy k tomu nestačí. Soud nalézací uznal tohoto obžalovaného vinným jako spolupachatele a zjišťuje, v čem jeho činnost záležela, a zjišťuje výslovně předchozí dohodu s Tomášem D-em. Rozsudek zjišťuje nejen trpné chování, nýbrž i aktivní činnost obžalovaného. Spolupachatelé zodpovídají jeden každý nejen za činnost vlastní, nýbrž za celý výsledek vědomě společného jednání; nevyžaduje se, by každý spolupachatel působil od prvopočátku, by jeho činnost byla stejná s činností ostatních spolupachatelů a není ani třeba k pojmu spolupachatelství předchozí úmluvy, stačí, když spolupachatel přistoupí bez této úmluvy k činění druhých spolupachatelů, znaje jich úmysl a sdíleje jej. Stačí tudíž společný úmysl. Tento úmysl byl soudem bezvadně zjištěn. S tohoto právního hlediska netřeba se zabývati vývody stížnosti obžalovaného, pokud poukazují na to, že přisvědčování Tomáši D-ovi, sepsání úmluvy, zaslání telegramu, popleskávání koní nejsou ničím trestným. Pokud stížnost dovozuje, že se jednalo nejvýše o pokus, a popírá, že tu jest naplněn pojem lstivého předstírání a jednání, poukazuje se na to, co bylo řečeno o týchž vývodech ve zmateční stížnosti Tomáše D-a.

Čís. 3324.

Ani v opovědi opravného prostředku ani v žádosti o zaslání spisů není již obsažena žádost za doručení opisu rozsudku (§§ 285, 294 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Zm II 207/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání, vyslechnuv generální prokuraturu, stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 25. dubna 1928, jímž byla zamítnuta jeho opovězená zmáteční stížnost do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 20. března 1928.

Důvody:

Proti rozsudku opověděl obžalovaný zavčas v podání z 22. března 1928 zmáteční stížnost a odvolání pro nepovolení podmíněného odsouzení. V tomto podání žádal též o neprodlené zaslání spisů okresnímu soudu v Zábřehu, by jeho obhájce mohl za účelem provedení opravných prostředků do nich nahlédnouti. V podání ze 27. března 1928 upustil obžalovaný od žádosti o zaslání spisů a žádal o doručení opisu rozsudku. Stěžovatel namítá, že v opovědi zmáteční stížnosti a odvolání a v žádosti o zaslání spisů je již i žádost za opis rozsudku. Stížnost není oprávněna. Opověď opravných prostředků není totožnou se žádostí za opis rozsudku. Vyplyvá to již z doslovu zákona, který počítá osmidenní lhůtu k provedení zmáteční stížnosti od doručení opisu rozsudku, bylo-li za opis žádáno, a nebylo-li za opis žádáno, počítá tuto lhůtu od opovědi zmáteční stížnosti. Podle toho rozlišuje zákon opověď zmáteční stížnosti od žádosti za opis rozsudku, z čehož následuje, že v opovědi opravného prostředku není již obsažena žádost za opis rozsudku. Ani žádost za zaslání spisů neobsahuje v sobě již žádost za doručení opisu rozsudku, poněvadž zákon obě tyto žádosti rozlišuje a ohledně každé z nich má zvláštní ustanovení. Ustanovení, jaké má § 78 tr. ř. o doručení soudních opatření státnímu zastupitelství, které se děje sdělením prvopisu, trestní řád co do obžalovaného nezná. Tvrdí-li stěžovatel, že by při okamžitém vyhovění jeho žádosti za zaslání spisů, ku kterým měl býti i rozsudek připojen, poněvadž tento jest podle zákona vyhotoviti ve třech dnech, byl jeho obhájce mohl zavčas provést zmáteční stížnost, a že nebylo by potřeba žádosti za doručení opisu rozsudku, nemá tato námitka vliv na posouzení zákonitosti té náležitosti, zdali obžalovaný zavčas za opis rozsudku zažádal. Námitky obžalovaného nemohou tedy vyvrátiti správné, zákonu a stavu spisů odpovídající důvody napadeného usnesení.

Čís. 3325.

O odporu (§ 427 tr. ř.) podaném současně se zmáteční stížností rozhoduje nejvyšší soud; o odporu jest rozhodnouti dříve než o zmáteční stížnosti.

Přečin podle § 283 tr. zák., zvolal-li kdo na výzvu policie k rozchodu na demonstranty: »Pojďte, co je Vám po tom« a prorazil kordon.

Zločinem podle § 87 tr. zák. jest úmyslné (ze zlomyslnosti předsevzaté) přestoupení normy, zakazující přivodění nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidí.